

Priznanje Izidorja Cankarja prejme doc. dr. Helena Seražin za znanstvene monografije *Arhitekt Giorgio Massari (1687-1766): sakralna arhitektura na Goriškem, v Furlaniji, Istri in Dalmaciji, Kultura vile na Vipavskem in Goriškem od 16. do 18. stoletja in Poročila in risbe utrdb arhitekta Giovannija Pieronija.*

Dr. Helena Seražin, znanstvena sodelavka Umetnostnozgodovinskega inštituta Franceta Steleta pri Znanstvenoraziskovalnem centru SAZU ter docentka za umetnostno zgodovino na Fakulteti za humanistične študije Univerze na Primorskem, se je že v času priprave diplomske naloge zavezala raziskovanju arhitekturne dediščine zgodnjega novega veka. Po temeljitem pregledu in analizi primorske profane in sakralne arhitekture se je v doktorski disertaciji poglobila v arhitekturo vodilnega beneškega arhitekta 18. stoletja Giorgia Massarija, pri nas znanega predvsem po prenovi koprsk stolnice. V zadnjih letih pa se je posvetila tudi študiju lombardskih arhitektov v notranjeavstrijskih deželah od 16. do 18. stoletja.

V zadnjih dveh letih so – poleg člankov in drugih krajših znanstvenih prispevkov – izšle kar tri njene znanstvene monografije, ki so rezultat desetletja raziskav: *Arhitekt Giorgio Massari (1687-1766): sakralna arhitektura na Goriškem, v Furlaniji, Istri in Dalmaciji*, je izjemen vpogled v delo tega pomembnega beneškega arhitekta in – upamo – predhodnica monografije o njegovem celotnem opusu; *Kultura vile na Vipavskem in Goriškem od 16. do 18. stoletja* nudi vpogled v zapuščino goriškega in kranjskega plemstva, ki je danes žal močno ogrožena; *Poročila in risbe utrdb arhitekta Giovannija Pieronija* pa nam pri nas le malo znanega avtorja poročil in risb o utrdbah na Kranjskem, Goriškem in v hrvaški Vojni krajini, ki jih v Zbirki rokopisov hrani Arhiv Republike Slovenije razkrivajo kot eno od zanimivejših oseb prve polovice 17. stoletja, ki je bil vojaški inženir, matematik, astronom, arhitekt in celo cesarski astrolog na Dunaju.

Delo dr. Helene Seražin odlikuje odlično poznavanje gradiva – tako spomenikov samih kot arhivskih virov - in zgodovine arhitekture, občutek za prostor, brez katerega ni mogoče razumeti arhitekture, obenem pa tudi izjemna znanstvena akribija. S svojimi raziskavami uspešno posega v mednarodni prostor, kar dokazujejo tako objave v tujini, pred kratkim npr. v *Mélanges de l'École française de Rome : Italie et méditerranée*, kot tudi prestižna štipendija harvardskega univerzitetnega centra za italijanske renesančne študije na Villi I Tatti v Firenzah, kjer se je izpopolnjevala spomladi leta 2007.